

Blues de kraamkamer.

Stel je voor: het is het einde van de 19e eeuw. Als je in Europa naar muziek wilt luisteren, moet je naar een chique zaal waar een man in een pruik urenlang op een piano hamert terwijl iedereen stijf rechtop zit en niet durft te hoesten. De muziek is technisch perfect, bloedserieus en heeft een swinggehalte van een natte krant.

Ondertussen, in de broeierige Mississippi Delta, hadden Afro-Amerikaanse arbeiders een heel ander idee. Zij combineerden *field hollers*, gospel en een fikse dosis levensleed tot een nieuw recept de Blues

Het was simpele muziek. Een stem, een gitaar met drie akkoorden, en een ritme dat niet op de *één* sloeg, maar op de *twee* en de *vier*. En crucially: als een noot niet helemaal zuiver klonk, poetste men hem niet weg, maar trok men de snaar nog wat verder door. Zo ontbrandde de *blue note*—de muzikale equivalent van hete saus op een verder flauwe maaltijd.

De babyboom: Toen de Blues kinderen kreeg

De blues bleef niet netjes in de Delta zitten. Hij pakte de trein naar Chicago, plugde een gitaar in het stopcontact, zette de versterker op tien en dacht: *laten we dit feestje eens wat luider maken*.

Wat volgt is de meest vruchtbare muzikale stamboom uit de menselijke geschiedenis:

De eersteilgeborene (Jazz): De blues ging op stap in New Orleans, dronk wat teveel en begon ingewikkelde solo's te improviseren. Jazz was geboren: erg intellectueel, ontzettend cool, en de favoriete muziek van mensen die graag geheimzinnig met hun vingers knippen.

De wilde rebel (Rock 'n' Roll): In de jaren '50 versnelde men het bluesritme, stopte er een flinke dosis country bij en gaf het aan ene Elvis en Chuck Berry. Ouders raakten in paniek, tieners begonnen te heupwiegen, en de rock-'n-roll stormde de huiskamers binnen.

De spierbal (Hardrock & Heavy Metal): Britse jongens met lang haar keken naar oude bluesplaten, draaiden de *gain* op hun versterkers naar standje 'gehoorbeschadiging' en ontdekten dat je bluesriffs uitstekend kunt gebruiken om boze liedjes over draken en de duivel te zingen.

De vlotte neef (Soul, Funk & Hiphop): De blues trok een strak pak aan (Soul), begon onweerstaanbaar te swingen op de bassnaar (Funk), en zag decennia later hoe gasten in New York die funky blues-breakbeats gebruikten om eroverheen te praten (Hiphop).

Conclusie: Bedank de Blues

Als je vandaag de dag de radio aanzet en een nummer hoort waar je automatisch met je voet op meetikt, luister je in feite naar de achter-achter-kleineef van een plattelandsgitarist uit 1890.

Of je nu luistert naar de pompende bassen in een discotheek, een snikkende popballad op Spotify, of een zwetende gitarist in een rockcafé: de blues staat op de achtergrond genoegzaam te grijnzen. De blues was het zaadje, en wij leven allemaal in zijn muzikale oerwoud.